

Mamma mot väderkvarnarna

Att uppfostra barn i våra dagar är som att slåss mot väderkvarnar. Det spelar ingen roll hur man fäktar och försöker hålla nån slags linje, man avgår ändå aldrig med seger. Omvärlden har blivit gränslös. Tillgången på ALLT är konstant. Jag förbjöd mina barn att se barnförbjudna filmer. Då gick de hem till kompisar, vars föräldrar inte brydde sig, och såg filmerna där istället. Jag vägrade köpa TV- och dataspel. Då lånade de av nån polare istället, eller gick till närmaste leksaksaffär och stod där och spelade tills ögonen blödde. Jag kämpade i årtal med att få min son att gå till skolan - och stanna där hela skoldagen - men misslyckades eftersom skolan inte hade någon koll. Och när de någon gång upptäckte hans frånvaro, hade de ingen aning om att det var något som hans mamma omedelbart borde få reda på. Jag har hela tiden haft en idé om vad som är bra för mina barn, men misslyckats med genomförandet på grund av omgivningen. Jag skulle faktiskt känna mig totalt ointetgjord, om det inte vore för att barnen trots allt har utvecklats till underbara och kloka personligheter. För lite måste det väl vara min förtjänst att de är empatiska, reflekterande och kan konsten att diska?

Min tonårsdotter går i en skola på Södermalm. För två år sedan övertalade jag henne att börja där för att skolan var liten, hade gott rykte och ett starkt föräldraengagemang. Idag vet jag inte om det var ett så bra val. Där går elever som nästan bara har typiskt svenska efternamn och svindyra märkeskläder. En del av dem har dessutom grava attitydproblem. Det är barn som stammar ur den övre medelklassen, vars föräldrar bryr sig men är väldigt upptagna. Pengar finns det tydligen hur mycket som helst av, liksom en genomträngande känsla av meningslöshet. Varför skulle annars så många av eleverna dra runt på gatorna och slåss, konsumera bedövningsmedel och hysa rasistiska sympatier?

Som förälder står jag bredvid och kippar efter luft. Min dotter är inte en av dem, men nästan. Hon har justa värderingar, är intresserad av människor och andra kulturer - särskilt om det är förenat med varmare klimat. Men i skolbänken bredvid sitter en kille och tycker att invandrare är några man kan skjuta skallen av. Vad gör man? Man fäktar och fäktar! Och kanske utgör man en löjlig figur där man håller på, men hellre det! Hellre framstå som en jävla Don Quijote än någon som ger upp, lägger sig ner eller inte ens är där. Man måste kämpa om man vill ge sina barn en rimlig framtid. Det är ens förbannande skyldighet. Ett ansvar som, vad man än inbillar sig, aldrig kan bytas bort.

©Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 8 december 2005